

סדר גזיקין | מסכת בבא בתרא קי"ז-קי"ג | שבת סכות | י"ח-כ"ד תשרי תשפ"ה (26-20 אוקטובר 2024)
Seder Nezikin | Masechet Bava Batra 117-123 | Shabbat Sukkot | 18-24 Tishrei (October 20-26)

אחינו כל בית ישראל
הנתונים בצרה ובשביה
העומדים בין בים ובין ביבשה
המקום ירחם עליהם
ויוציאם מצרה לרוחה
ומאפלה לאורה
ומשעבוד לגאולה
השתא בעגלא ובזמן קריב
ונאמר אמן

**Our brethren, from among the entire Jewish People
who are in distress and captivity,
whether they be on the sea or dry land,
May God have mercy on them,
and bring them from distress to comfort,
and from darkness to light,
and from slavery to redemption,
now, swiftly, and soon.
And let us say: Amen.**

Daf 117: HOW WAS ERETZ YISRAEL DIVIDED?

דף קי"ז: כיצד חולקה ארץ ישראל?

When *B'nai Yisrael* entered *Eretz Yisrael*, Yehoshua Bin Nun divided the land into portions and everyone received an inheritance in the land.

Among whom was the land divided? This *daf* records a dispute regarding the matter: **Some say that everyone who entered *Eretz Yisrael* received one portion of land.** Other say that the land was divided based upon **those who left Egypt -- i.e., all who were over 20 years old at the time of the Exodus from Egypt.** Since those who left Egypt were no longer alive, their heirs received the allotments.

כשבני ישראל נכנסו לארץ חילק יהושע בן נון את הארץ לחלקים חלקים וכל אחד קיבל נחלה בארץ.

למי חולקה הארץ? בדף זה מופיעה מחלוקת בענין: יש אומרים כי כל מי שנכנס לארץ זכה בחלק אחד, ויש אומרים שהארץ חולקה ליוצאי מצרים (אלה שהיו בגיל עשרים שנה בזמן יציאת מצרים). מאחר שיוצאי מצרים כבר לא היו בחיים, יורשיהם זכו בחלקים שלהם.

Daf 118: THE AMORA SHMUEL ("YARCHI'NA'A")

דף קי"ח: האמורא שמואל (ירחינאה)

"Amoraim" are the Sages of Israel who lived in the 300-year period from the writing of the Mishnah until the days of Ravina and Rav Ashi, who edited the Babylonian Talmud, approximately 1500 years ago. They are referred to as **"Amoraim"** because **they would recite** and learn the words of the *Tannaim* and explain them. **Shmuel was one of the first Amoraim.** Shmuel's father was one of the great *Torah* scholars of his generation. One of the *Tanaaim* blessed him, saying he would be privileged to have a loyal son like Shmuel the Prophet. So when his son was born, he named him Shmuel.

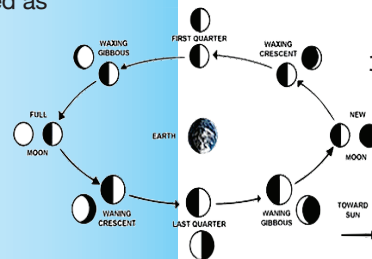
The Amora Shmuel was born in the city of Nehardea. Later on, he traveled to Eretz Yisrael and had the privilege of meeting Rabbi Yehudah HaNasi, editor of the Mishnah. After learning *Torah* in *Eretz Yisrael*, Shmuel returned to Nehardea, and was eventually appointed *Rosh Yeshiva* in Nehardea, which at that time, was the most important *yeshiva* in Babylonia. As *Rosh Yeshiva* he served as a judge and legal authority for all the Jews of the surrounding region.

Shmuel and his friend Rav became known as the greatest scholars of their generation. Shmuel was also famous for knowing the movements of celestial bodies, the sun, the moon, and the stars. For this reason, **they called him "Yarchi'na'a" (literally, 'moving moon'),** one who is expert in the movement of the moon.

ה"אמוראים" הם חכמי ישראל שהיו מהתקופה שלאחר כתיבת המשניות, הם כונו "אמוראים" מפני שהיו אומרים ולומדים את דברי התנאים ומסבירים אותם.

אחד האמוראים הראשונים היה שמואל האמורא שמואל נולד בעיר נהרדעא, אחר כך עלה לארץ ישראל ועוד זכה לראות את רבי יהודה הנשיא מסדר המשניות. לאחר שלמד תורה בארץ ישראל, הוא חזר לנהרדעא ולימים התמנה לראש ישיבת נהרדעא.

שמואל התפרסם גם בכך שידע את מהלכי גרמי השמים, השמש הירח והכוכבים, ולפיכך היו שכינוהו "ירחינאה" מלשון ירח, כלומר בקי במהלך הירח.

DAF 119: RASHBAM'S COMMENTARY AND THE EGYPTIAN EXILE

דף קי"ט: פרשת חרש"ב"ם וגלות מצרים

In the *Brit Bein HaBetarim*, God told Avraham Avinu: "Your descendants will certainly be strangers in a foreign land, where they will be enslaved and mistreated for **four hundred years.**" This statement alludes to the enslavement in Egypt.

Rashbam explains that *B'nai Yisrael* actually spent only 210 years in Egypt, and that when Avraham was told [his descendants would be enslaved for] "400 years," the intension was to mark the time from the birth of Yitzchak to the exodus from Egypt. Yocheved bat Levi was born immediately after *B'nai Yisrael* went down to Egypt. When Yocheved was 130 years old, she miraculously gave birth to Moshe Rabbeinu. When Moshe Rabbeinu was 80 years old, *B'nai Yisrael* left Egypt. That is how we know that *B'nai Yisrael* were in Egypt for 210 years.

Who is Rashbam? Rashbam is an acronym for Rabbi **Shmuel bar Meir**. His mother's name was Yocheved and she was Rashi's daughter. We do not have access to Rashi's commentary for most of *Masechet Bava Batra*. Rashbam's commentary is printed in its place on the inside of the page of *Gemara*.

בברית בין הבתרים אמר הקב"ה לאברהם אבינו (בראשית): "דע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה", כשהפונה היא שהם ישתעבדו בארץ מצרים.

הרשב"ם מסביר שבאמת בני ישראל היו במצרים רק 210 שנים, ומה שנאמר לאברהם אבינו "ארבע מאות" הכונה שמלידת יצחק, זרעו של אברהם, יעברו 400 שנים עד יציאת מצרים. מיד כשבני ישראל ירדו למצרים נולדה יוכבד בת לוי. כשהיתה יוכבד בת מאה ושלושים נעשה לה נס והיא ילדה את משה רבנו, וכשמשוה רבנו היה בן שמונים שנה יצאו בני ישראל ממצרים - הרי לנו שבני ישראל שהו במצרים 210 שנים

הרשב"ם הוא רבי שמואל בר רבי מאיר. שם אמו היה יוכבד והיא היתה בתו של רש"י.

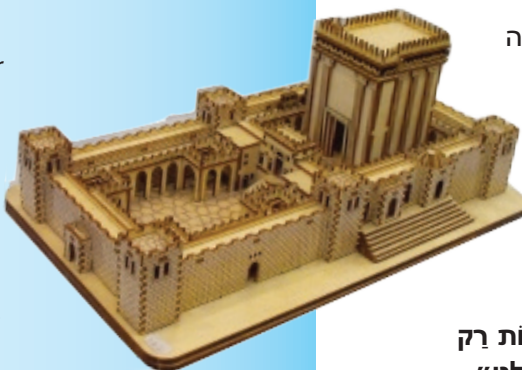
Daf 120: SACRIFICES OFFERED OUTSIDE THE BEIT HAMIKDASH

דף קכ"ב: שחוטי חוץ

After the *Mishkan* was built, Moshe Rabbeinu was commanded to tell *B'nai Yisrael* that **from that point forward it was forbidden to offer a sacrifice outside the *Mishkan*.**

There were two specific prohibitions: **1) It is forbidden to slaughter an animal that has been sanctified as an offering anywhere other than at the *Mishkan*.** **2) It is forbidden to burn a sacrificial portion of meat anywhere other than at the *Mishkan*.**

The reason behind the prohibition is explained in *Sefer HaChinuch (Mitzvah 186)*: "*Hashem* designated a permanent place for Israel to bring their offerings, where they could direct their hearts toward Him and develop reverence for Him. At that location, their hearts soften and surrender to accept the complete kingdom of Heaven. **Therefore, Hashem restricted the performance of acts of sacrifice to that place only, so that it would allow complete atonement for us.**"

אחרי שהוקם המשכן נצטוו משה רבנו לומר לעם ישראל כי מעתה אסור להקריב קורבן מחוץ למשכן.

קיימים שני איסורים: א. אסור לשחוט מחוץ למשכן בהמה שהוקדשה לקורבן. ב. אסור להקטיר מחוץ למשכן איברים של בהמה שהוקדשה לקורבן

על טעם האיסור נאמר בספר החינוך (מצוה קפ"ו): "לפי שהשם ברוך הוא קבע מקום לישראל להביא שם קורבנותם ולהכין שם לבבם אליו, ומתוך קביעות המקום והגדלתו ויראתו אל לב בני אדם נפשם מתפעלת שם לטוב, והלבבות מתרככים ונכנעים לקבל שם מלכות שמים שלמה, על כן מנענו השם מעשות מעשה הקורבנות רק במקום ההוא כדי שתהא כפרה שלמה לנו".

Daf 121: THE ONE WHO IS GOOD AND DOES GOOD

דף קכ"א: "הטוב והמיטיב"

The Jews revolted against the Romans six decades after the destruction of the *Beit HaMikdash*. The revolt was popularly known as the **"Bar Kochba Revolt"** because Shimon Bar Kochba led the rebellion.

Shimon Bar Kochba thought that an additional fortress city beyond Jerusalem would strengthen the country's defenses. Therefore, he decided to transform the city of *Beitar*, situated close to Jerusalem, in the area of *Beit Lechem*, into a fortress city. **When the revolt failed, thousands of Beitar residents were killed. The Romans, in their wickedness, refused to allow the Jews to bury the dead; their corpses remained in the fields for many years.** After much time had passed, *Chazal* succeeded in bribing the Roman authorities to allow burial of the dead. *Chazal* maintained that a miracle was performed for those killed in that, despite the passage of time, the bodies did not decay.

After it was made possible to bury the dead of Beitar, *Chazal* composed the fourth *beracha* in *Birkat HaMazon* — **"HaTov v'haMeitiv"** (the One Who is good and does good). **"HaTov,"** in appreciation for the bodies that did not even smell after all that time in the field, and **"HaMeitiv,"** in gratitude that those killed ultimately were given a proper burial.

עשרות שנים לאחר תקופת החורבן מרדו היהודים ברומאים. מרד זה מפורסם כ"מרד בר כוכבא", על שם שמעון בר כוכבא שהנהיג את המרד.

שמעון בר כוכבא חשב שאם תוקם עיר מבצר נוספת לירושלים הדבר יחזק את מגיני הארץ ולפיכך החליט להפוך את העיר ביתר, ששכנה סמוך לירושלים באזור בית לחם, לעיר מבצר. לאחר כישלון המרד נהרגו רבבות תושבי ביתר, והרומאים ברשעותם סירבו לאפשר לקבור את ההרוגים והם היו מוטלים בשדות שנים רבות. חז"ל מספרים כי נעשה נס להרוגים ובכל התקופה גופותיהם אפילו לא הסריחו.

לאחר שהתאפשרה קבורת הרוגי ביתר תיקנו חז"ל את הברכה הרביעית בברכת המזון: "הטוב והמיטיב", "הטוב" על כך על כך שלא הסריחו הגופות, "המיטיב" על כך שניתנו ההרוגים לקבורה.

Daf 122: DIVISION OF THE LAND

דף קכ"ב: חלוקת הארץ

The *Torah* explains in *Bamidbar* 26:55-56: "However, the land shall be divided by lot; according to the names of the tribes of their fathers they shall inherit. According to the lot shall their inheritance be divided between the many and the few."

This was how the division of *Eretz Yisrael* according to *shvatim* (tribal allotments) was conducted: "They took a ballot box and placed scraps of paper inside, on which they wrote down the various regional portions of *Eretz Yisrael*. Then they took another ballot box, and placed scraps of paper, each with the name of a tribe on it. Each time they took out two paper scraps — one from each ballot box — the tribe whose name was pulled from the ballot box won the portion of land that was written on the second paper scrap."

בתורה נאמר (במדבר כ"ו): "אך בגורל יחלק את הארץ לשמות מטות אבתם ויחלו. על פי הגורל תחלק נחלתו בין רב למעט."

כך התנהלה חלוקת הארץ לשבטים: נטלו קלפי ובה הניחו פתקים ורשמו עליהם את חלקי ארץ ישראל, נטלו קלפי נוספת ובה הניחו פתקים עם שמות השבטים, ובכל פעם הוציאו שני פתקים - אחד מכל קלפי, והשבת ששמו עלה בגורל זכה בחלק שהיה רשום בפתק השני.

Daf 123: PRIESTLY EMOLUMENTS

דף קכ"ג: מתנות כהונה

One of the gifts of the *kehuna* (priesthood) is *zroa*, *l'chayayim*, and *keiva* (foreleg, cheeks and a portion of the stomach). The *Torah* commands anyone who ritually butchers a kosher animal to give those portions of the animal to the *kohen*.

Some gifts to the *kehuna* are sanctified — for example, *terumah* is holy and only *kohanim* are permitted to eat it. However, the *zroa*, *lechayayim*, and *keiva* are not sanctified. They are merely the property of *kohanim*. If the *kohen* chooses, he can sell these unsanctified portions to a *Yisrael* to eat. This mitzvah only applies to domesticated kosher animals [like, like bulls and sheep.]

אחת ממתנות כהונה היא "זרוע, לחיים וקיבה" התורה מצוה לכל שוחט בהמה לתת לכהנים את הזרוע - חלק מהרגל הימנית של הבהמה, את הלחיים של הבהמה ואת הקיבה.

יש מתנות כהונה שיש בהן קדושה, למשל תרומה היא קדושה ורק לכהנים מותר לאכול אותה, אבל בזרוע, לחיים וקיבה אין קדושה, אלא הם ממון כוהן, ואם הכוהן רוצה, הוא יכול למכור אותם לישראל שיאכל אותם. מצוה זו נוהגת בבהמות טהורות בלבד.

D'VAR TORAH: PARASHAT BREISHEET

דבר תורה: פרשת בראשית

Cain and Abel were the only two brothers in existence, and each effectively owned equal halves of the vast world. Despite this, **jealousy and the evil inclination prevailed, leading Cain to murder Abel.** The Admo"r of Gur, Rabbi Yitzchak Meir Alter (Chiddushei Hari"m), interprets this incident to teach that **happiness and goodness come to us not from what we hold in our hands, but by how we appreciate and view what we have. A person might possess half the world, yet his obsession with the other half might lead him to sorrow and envy, adversely affecting his behavior and general attitude.** Hence, the dictum of Chazal, "Who is wealthy? He who is satisfied with his portion," is among the first and fundamental lessons that the Torah chooses to teach us, right at the very outset.

קין והבל היו שני אחים יחידים בעולם, ולמעשה כל אחד מהם היה בעלים על חצי מהעולם. למרות זאת, **גברה הקנאה והעין הרעה איש באחיו עד שהגיע הדבר לרציחתו של הבל על ידי קין.** האדמו"ר מגור רבי יצחק מאיר זצ"ל (חידושי הרי"ם) לומד ממקרה זה כי הטוב והשמחה מגיעים אלינו לא לפי מה שיש לנו תחת היד, אלא לפי הדרך שבה אנו מודים ומסתכלים על מה שיש. יכול ויהיה לאדם חצי מן העולם בידו, אך מבטו על האחר עשוי להובילו לעצב, קנאה, ולפגע בכל התנהלותו. יוצא אם כן, כי דברי חז"ל: "איזהו עשיר השמח בחלקו", הנם אחד הלמודים הראשונים והיסודיים אותם בוחרת התורה ללמד את כלנו, עם ראשית הופעתה.